

Met de muziek mee: interview met accordeonist vd Bergh

Door: Birgit Oelkers

Ik houd van accordeonmuziek. Voordat ik het doorheb, sta ik te dansen; het is te verleidelijk, ik kan er niets aan doen. Op een vrijdagochtend in de recreatiezaal van de Koornhorst hoor ik hem voor het eerst spelen: Carel van den Bergh, 90 jaar. Hij is 12 als hij voor het eerst accordeon speelt, op zijn 17de proberen ze hem te verleiden om mee te doen als speler van een professionele band op de Zeedijk. Maar hij zegt nee, want het uitgaansleven is niets voor hem, hij gaat liever in de bouw werken.

En nu, 73 jaar later is hij met 90 jaar nog steeds een virtuoze accordeon-meester. 'Vrijdagochtend is de enige ochtend dat ik nog speel,' legt hij me uit. 'Eigenlijk is er niet veel belangstelling meer voor, mensen vinden het vaak te veel, te hard.'

Ik vraag hem wat hij ervan vindt om op 19 april mee te doen met een landelijk community building

festival in de Koornhorst.

Met zijn accordeon en met

['Aan de Amsterdamse Grachten'](#). Met zijn ogen dicht speelt hij het nummer. En wij, 80 mensen sterk, zingen uit volle borst mee. En ik dans natuurlijk.

'Ik was 55 jaar getrouwd. De laatste 10 jaar van haar leven verbleef mijn vrouw in een verpleeghuis, want het kon thuis gewoon niet meer, ze was er niet meer, mentaal dan, ze had Alzheimer. 10 jaar lang ben ik elke dag bij haar op bezoek gegaan. Dat doe je natuurlijk voor elkaar. En elke woensdagmiddag heb ik voor de bewoners van het verpleeghuis gespeeld, ook nadat mijn vrouw overleden was. Op een gegeven moment ging het verpleeghuis dicht en werden wij, de vrijwilligers, ontslagen. Triest was dat. Wat moest ik nou? Na 17 jaar. Dat was behoorlijk wennen. Nu zit ik al weer zo'n 24 jaar hier in de Koornhorst. Fijn wonen is het hier, dat wel, maar de muziek kan ik eigenlijk met

niemand delen.'

Zo'n drie weken later nodig ik hem opnieuw uit: deze keer om samen met mij op een zondagmiddag naar Deventer af te reizen, om tijdens een theesalon in wooncentrum Ludgerus te spelen. Want ik weet dat Riet Eshuis, bewoonster van Ludgerus en een van de trekkers van de theesalons in Ludgerus, haar hele leven lang

samen met haar man accordeon heeft gespeeld. Nu kan ze het niet meer vanwege reuma in haar handen. 'Als ik je daar zo zie zitten spelen, is het alsof mijn man speelt', zegt ze een klein beetje melancholisch tegen Carel.

Carel heeft het naar zijn zin en Riet en de andere meezingers ook. We zijn de hele dag onderweg. Op de terugweg komen we tijdens etenstijd langs Baarn, waar ik woon. Dus gaan we een hapje eten, ook mijn vrouw Ankie schuift aan. Erg gezellig is het. 'Wat een aardige man' zegt ze.

[Te buiten: Muziek als medicijn](#)

Carel van den Bergh leidt een heel geregeld leven in de Koornhorst, maar aan niets is te merken dat het hem zwaar valt, zo'n buitenissige dag met 28 graden, files, allerlei onbekende mensen, eten op rare tijden, harde stoelen, ruige rijstijl. Hij laat zich ook niet weerhouden door pijn en klagen is hem volgens mij helemaal vreemd. Hij constateert alleen nuchter: 'Ik heb eigenlijk altijd pijn in mijn rug, alleen niet als ik accordeon speel of dans.'

Waar het kan, gaat hij zich dus te buiten aan de muziek. Zoals bij het volgende uitje in juni: samen met een hele bus vol andere gangmakers uit de Koornhorst, de Drecht en Ludgerus opnieuw naar Deventer, voor een tweede gangmakerstreffen. Hij is nu kind aan huis in Ludgerus, dat is duidelijk te merken, hij wordt warm en uitbundig begroet. Hij begeleidt meneer Houkes, een van de andere gangmakers. En ook deze keer pak ik mijn kans om te dansen.... Of tijdens het stedelijke Community Care Festival in de Koornhorst, waar hij samen met José Aarts uit Amsterdam Noord de afsluiting verzorgt met 'Als het effe kan'.

Zijn muziek blijft niet onopgemerkt

“Na afloop van het festival kwam een vrouwtje naar boven. Iemand van het Danspaleis. Die had mij horen spelen en vond mij zo goed. Ze bleef een uur en was helemaal weg van mijn zelfgemaakte draaiorgel. Er komt hier nooit iemand, ik vond dat bezoek al helemaal leuk. Morgen komt ze weer, dan gaan we blijkbaar plaatjes draaien bij mij thuis.”

Carel van den Berghs' volgende buiten-avontuur wordt waarschijnlijk een najaarsoptreden in Monnickendam: samen met een huiskamerkoor, ter gelegenheid van een tentoonstelling over de blauwe tram. Ankie heeft Sandra over meneer van den Berghs' accordeonkunsten verteld. Sandra is de dirigente van het huiskamerkoor en gaat binnenkort bij hem langs om een en ander met hem te bespreken. Wie weet wat daar nog allemaal aan buitenissigs op gaat volgen...

PS: zijn reactie op dit artikel: "Tjonge, wat word ik omhoog gestoken! Heerlijk is dat, wat ben ik een goede jongen zeg. Het is wat met mij. Maar ja, het klopt wel allemaal, er is niets van gelogen!"